

moeder en dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Esther van Etten (37) is moeder van Lucie (3) en Mila (3).

“Mijn dierbaarste jeugdherinnering is dat mijn moeder er elke dag was als mijn broer Leon en ik tussen de middag uit school kwamen. Alles stond voor ons klaar: de boterhammen, een beker melk en de Donald Duck. Die lasen we aan de picknicktafel in een hoekje van de huiskamer en ondertussen aten we onze boterhammen. Ik koester dat beeld, mijn moeder die altijd voor me zorgde, er voor me was en een luisterend oor had. Ze koos er bewust voor om haar baan als administratief medewerkster op te zeggen om bij haar kinderen te kunnen zijn. De ambitie om carrière te maken had ze niet. Terwijl ze genoeg kwaliteiten had. Net als mijn vader en mijn broer is ze erg muzikaal. Ze heeft zelfs een keer opgetreden in een tv-show. Maar toen ze eenmaal kinderen had, deed ze niets meer met dat talent. Ik vind het jammer dat mijn moeder niks heeft gedaan om zich verder te ontwikkelen. Ik zou het niet kunnen, de hele dag en de hele week zorgen en verzorgen. Ik hoef echt geen vijf dagen in de week met mijn werk bezig te zijn, maar niet werken is geen optie. Van werken krijg ik energie, net als van sport. En ik heb de ambitie om dat wat ik kan, zo goed mogelijk te doen. Dat had ik vroeger al met sport. Ik heb op hoog niveau aan turnen en aerobics gedaan. In mijn werk speelt sport een belangrijke rol. Als diëtist geef ik topsporters voedingsadviezen. Ik heb bijvoorbeeld een aantal maanden gewerkt voor de jeugdopleiding van AZ. De gedrevenheid van topsporters vind ik heerlijk. Ze willen de beste zijn, moeten superambitieuze zijn. Ik vind het mooi om met mijn werk een bijdrage te kunnen leveren aan dat streven om het beste uit jezelf te halen. Ik ben duidelijk een mengelmoes van mijn ouders. Dat ik mijn werk zo goed mogelijk probeer te doen, heb ik van mijn vader. Hij werkte als leraar, zat in de gemeentepolitiek en had een eigen wielerploeg. En voor al die dingen zette hij

Lees verder op pagina 22>

‘Ik ben ambitieus, haal graag het beste uit mezelf’

Karolien van Etten (62) is moeder van Esther (37) en Leon (33) en heeft twee kleinkinderen.

“Als zangeres had ik het ver kunnen schoppen. In mijn jonge jaren trad ik regelmatig op en deed ik mee aan talentenjachten. Ik zong het liefst liedjes van Nana Mouskouri, Anneke Grönloh en Willeke Alberti. Op talentenjachten zeiden mensen vaak: ‘Oh, doet Karolien mee? Die gaat vast weer winnen.’ Ik won inderdaad bijna altijd en in 1964 trad ik op in het NCRV-programma ‘Nou jij weer’ van Rita Corita en Bueno de Mesquita.

Ik heb het zingen opgegeven voor een baan als telefoniste en receptioniste. Die baan gaf meer zekerheid. Een paar jaar na ons trouwen zegde ik ook die baan op, omdat ik kinderen kreeg. Mijn man zorgde al voor genoeg drukte in huis. Hij was tot aan de VUT docent op een middelbare school en was coach en manager van de topamateurwielerploeg Volendam. Ook had hij een eigen band, Robert Stanley & the Vips, waarmee hij in het hele land optrad.

Ik zorgde ervoor dat er rust in de tent was. Ook al vroeg mijn werkgever me heel wat keren terug. Jammer vind ik het niet dat het zo gelopen is. Dat is misschien raar, maar het is zo. Ik heb een fijn leven en mis niets. We wonen in een mooi huis aan het water en hebben veel aanloop, daar hou ik van. Daarnaast zorg ik voor mijn moeder die tien jaar geleden een beroerte heeft gehad. Ik poets mezelf weg, zo ben ik.

De tijd is ook anders. Iedereen heeft het tegenwoordig druk, druk, druk. Dat is mijn leefstijl niet. Ik zou nooit hele dagen van huis willen zijn voor mijn werk, zoals Esther. Maar als ik haar zie, denk ik nooit: ‘Doe het nou rustiger aan.’ Ik ken Esther, ik weet niet beter dan dat ze ambitieus is. Dat hoort bij haar, dat had ze vroeger al. Ze was een aantal keer Nederlands kampioen aerobics en deed mee aan de wereldkampioenschappen in Australië. Ik vond het prachtig, omdat ik zag dat ze er zoveel plezier in had. Maar mijn man ging mee naar Australië, ik bleef liever thuis.

Esther vertelde me dat ze niet vanzelf zwanger kon worden, dat ze een behandeling moest ondergaan. Ik wist: zo is het leven. Maar ik vond het ook erg verdrietig. Als mijn kinderen verdrietig zijn, ben ik dat ook. Het was niet zo erg dat ik er wakker van lag, al dacht ik er wel veel aan. Esther was optimistisch, ze was ervan overtuigd dat het goed kwam.

Lees verder op pagina 22>

‘Druk, druk, druk is mijn leefstijl niet’

Esther >

zich duizend procent in. Maar dat ik niet fulltime werk, is de invloed van mijn moeder. Ze maakt zich niet snel druk. Dat deel in mijn genen tempert mijn werklust. Dat deel in mijn genen tempert mijn werklust. Mijn dochters Lucie en Mila zijn een tweeling. De zwangerschap was het gevolg van een ivf-behandeling. Ik heb daar niet veel mensen over verteld. Ik vind dat ivf vaak een negatieve lading heeft. Als het over ivf gaat, hoor je meestal nare verhalen over mislukte pogingen. Mijn moeder was dan ook bezorgd en verdrietig, ik denk dat ze er slapeloze nachten van heeft gehad. Ze trekt het zich snel aan als haar kinderen iets hebben. En het wás ook naar dat we niet wisten of we ooit kinderen zouden krijgen. Maar daar hebben we eerlijk gezegd nooit lang bij stilgestaan. Dat kon ook niet; al na de eerste behandeling was ik zwanger. Een lot uit de loterij was het, we hadden twee keer de hoofdprijs. Ik vond het heftig om een tweeling te krijgen. Voeden, verschonen, huilen: alles ging in tweevoud. Lucie en Mila zijn bovendien ondernemende en eigengereide tantes. Ik kon het eerste jaar nauwelijks telefoneren, ze krioelden alle kanten op. Na zulke dagen, waarop ik met mijn kinderen was, ging ik 's avonds sporten. Dat was mijn manier om weer op te laden. Sporten hield me op de been. Mijn ouders passen één dag in de week op Lucie en Mila. Soms zijn de meiden eigenwijs, meestal luisteren ze goed naar hen. Logisch, vooral mijn moeder heeft veel meer geduld voor ze dan ik. Dat botst niet met mijn streven om de dingen die ik doe goed te doen. Ik vind niet dat ik op het moederschap inlever vanwege mijn werk. En bovendien, ik zou mijn werk niet graag inleveren om meer thuis te zijn.”

Karolien >

En inderdaad, na één poging was het al raak, zij en haar man Emiel kregen een tweeling. Ik vond het fantastisch. Twee kinderen: ze waren meteen klaar. De periode na de bevalling was een zware tijd voor hen. Dommelden zij na de voeding van één baby 's nachts net weer in, dan werd de ander wakker. Ik hielp Esther en Emiel met van alles, deed de huishouding en paste weleens op. Dan konden zij even op adem komen. Inmiddels zijn mijn kleindochters Lucie en Mila kleine doerakken. Grappige, stoute meiden die altijd hun zin willen hebben. En doet de één niet mee, dan jut de ander haar wel op. Mijn man en ik hebben een vaste oppasdag. Meestal gaat dat prima, maar soms vind ik het wel vermoeiend. Op die dagen ben ik weer blij als ze om zeven uur met hun mama naar huis gaan. Anderen zeggen soms: 'Je lijkt wel gek dat je elke week oppast.' Maar dat moet ieder voor zich weten. Dit is niet voor eeuwig. Straks gaan ze naar de basisschool en dat scheelt een heleboel. Mijn eigen dingen oppakken, zoals zingen, daar komt het niet van. Mijn man is thuis, mijn zoon Leon komt nog veel over de vloer: ik heb genoeg te doen. Ik vraag me nooit af hoe mijn leven eruit had gezien als ik was blijven optreden. Zingen doe ik nog steeds, maar dan nu met die kleine meiden.”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar redactie-ook@jongegezinnen.nl.